

INHOUD

- Advertenties.
- Driekoningen.
- Verloren maandag.
- Een eigen woning, een vaste woonplaats

**Heemkundige Kring v.z.w.
"Norbert de Vrijter"
Lille**

Rek.nr 954-7353871-55
"Norbert de Vrijter" V.Z.W.
p.a. Jos Aerts, Boskant 17
2275 Lille

afgiftekantoor 2275 Lille

MEDEDELING

- **Voorstelling jaarboek '95 +
tentoonstelling op
17 en 18 februari 1996**
- Algemene vergadering
vrijdag 22 maart 1996

DRIEMAANDELIJKS KONTAKTBLAD
VAN DE HEEMKUNDIGE KRING
'Norbert de Vrijter'

**Twaalfde jaargang nr 51
Februari '96.**

insert-reklame

6 januari

Driekoningen.

De Kerk zette het feest van Driekoningen in de plaats van de heidense Dertiendag, de dertiende dag na de winterzonnnewende en de laatste dag van het Germaanse Joelfeest.

Op de feestdag van Driekoningen vierde de Kerk de drie verschillende bekendmakingen of veropenbaringen van Jezus, namelijk:

- de veropenbaring aan de heidenen: de wijzen uit het Oosten
- deze aan de Joden: bij het doopsel in de Jordaan
- de openbaring van zijn goddelijkheid: bij de bruiloft van Kana.

Over de oorsprong van het volksfeest, in ons land door allerlei gebruiken gevierd, bestaat de volgende uitleg:

De relieken van de HH. Drie Koningen worden nog vereerd in de prachtige hoofdkerk van Keulen. Over de geschiedenis van deze relieken zegt men het volgende: de overblijfselen van de Drie Koningen werden, dank zij de opzoekingen van de H.Helena, in Perzië teruggevonden en zij deed ze naar Constantinopel overbrengen. Op het einde van de 5de eeuw werden zij door Eustorgius, bisschop van Milaan, die ze van Keizer Anastasius ten geschenke had ontvangen, naar zijn bisschoppelijk stad overgebracht. Toen in 1163 Milaan door Frederik Barbarossa veroverd werd, schonk hij de relieken aan Reinold von Dassel, bisschop van Keulen, die ze naar daar liet brengen. Sedert die tijd worden de genoemde relieken vereerd, enkel van 1794 tot 1804 verbleven ze over de Rijn om ze te onttrekken aan de heiligschennis van de Franse omwentelaars.

De kanunniken van Keulen richtten ter gelegenheid van de feestdag een liefdadigheidsfeest in. Zij kozen onder hen een koning om geschenken aan de koorknapen en de armen uit te delen (als herinnering aan de giften die de Koningen aan het kind Jezus brachten).

Vlug werd dit gebruik nagevolgd in de christelijke huisgezinnen, die ook een *koning* kozen om de aalmoezen: het *Godsdeel*, te geven aan de arme geburen. Stilaan ging dit kiezen gepaard met een feestje. Men gebruikte bonen om te stemmen. De boon werd in een gebak verborgen en wie ze in zijn deel aantrof, werd koning voor die avond uitgeroepen. Bij het verdelen van de bonenkoek of koningskoek werd één deel méér geteld dan er gasten waren. Dit deel, het *Godsdeel* werd aan de arme gegeven.

Het *kiezen van een koning* gebeurde in Vlaanderen meestal bij het trekken van briefjes, de *koningsbriefjes*. Op die briefjes staat niet alleen de koning aangeduid, maar ook de koningin, de knechten en meiden, de kamenier, de schenker, de potlekker, de diener, de geneesheer, de kok en de nar. Op ieder briefje vinden wij een vierregelig gedichtje dat het ambt van de disgenoot aanwijst.

Wanneer allen gezeten zijn, brengt men de koning de papieren kroon. Wanneer hij dan de beker opheft en drinkt, staan allen recht en roepen: Vivat, de koning drinkt!

Jacob Jordaens heeft dit in al zijn glorie uitgebeeld in het werk: "De koning drinkt!". Het is echter een gebruik dat al zeer lang tot het verleden behoort.

De gewone drank op die avond was gebrande en gesuikerde jenever in een aarden kom gegoten, nu en dan eens omgeroerd en met de lepel gedronken. De kom werd van hand tot hand voortgegeven, en al de genodigden slorpten uit dezelfde lepel. Vandaar dat in sommige streken *lepelen* een synoniem is voor drinken. Als eten werd de gans opgezet, maar meestal bakte men wafels en pannekoeken.

Dan, tijdens het maal, komen de kinderen of jongelingen rond met een *draaiende ster* aan een stok. Drie ervan zijn in koningen verkleed, een heeft aangezicht en handen zwart gemaakt.

Van oudsher was ook het gebruik dat men liefst kinderen uitzond om de aalmoezen te oogsten, dit schijnt dan ook het best zingend te gaan.

*Wel sterre gij moet zo stille niet staan,
gij moet met ons naar Bethleem gaan.
Naar Bethleem die schone stad,
waar Maria met haar kindeke zat.*

Stilaan trokken ook volwassenen, ofwel in schooiers verklede jongens op pad, om het Godsoordeel voor de armen op te halen.

Gans de avond hoorde men op allerlei plaatsen:

*Wij komen dertienavond bezoeken
he je geen wafels of pannekoeken
een, twee, drie, in 't beuterpateel,
Menschen geeft ons het Godsdeel.*

Op plaatsen werden twaalf vuren ontstoken, in een ring, met een groot vuur in het midden, ter ere van Christus en de twaalf Apostelen. Men schiet terwijl dat de aarde ervan beeft. Dat lawaai maken, ook tijdens de Nieuwjaarsnacht, het schieten met klakkebussen en het rondlopen met bellen, wordt meestal in verband gebracht met het verjagen van "boze geesten" (1).

Een schamel overblijfsel van de oude vuren is het "*keerske in de lantaren*", waarbij de kinderen rondom een brandend kaarsje dansen. Te Turnhout werden speciale kaarsjes vervaardigd met drie eindjes, waarvan het middelste wel eens zwart geverfd was.

In verband met de "koningskeerskens" vermelde, we nog het thans verdwenen gebruik op Driekoningenavond, boven de deur van de woning, drie kaarsen te ontsteken ter ere van de

Drie Koningen. Ook hun beginletters C. M. B. (Caspar, Melchior, Balthazar) werden erboven geplaatst. Dit zou de boze geesten verwijderen van het huis dat onder de bescherming van de Drie Koningen werd geplaatst; De kinderen zeggen dat de kaarsen werden gebrand opdat de Koningen hun weg zouden vinden in de duisternis. En 's avonds werden de kaarsjes op de hoeken der straat geplaatst en ontstoken. De kinderen dansten er rond of sprongen er over, al zingende:

*Keersken, keersken onder het been,
al die daar nie over en kan
en weet er niet van.
(of door de meisjes): en krijgt geen man.*

Het kaarskensspringen is een herinnering aan een oud vrucht-baarheidsgebruik, waarbij men over een vuur sprong. Het vuur, zo geloofde men, had de kracht onheil af te weren en te reinigen. Een driekoningenlied, dat ook gezongen werd bij het "Keerske springen", maar dat thans alleen nog als bedellied wordt gehoord, vooral in het Antwerpse, is het alom verspreide

*Drie Koningen, Drie Koningen
Geeft mij 'ne nieuwe(n) hoed.
Mijne(n) oude(n) is versleten
Ons moeder mag het niet weten
Onze vader heeft het geld
Door de rooster geteld. (2)*

Op de maandag na Driekoningen vierde men dan alweer Verloren Maandag.

- (1) Dr. K.C.Peeters: Eigen Aard De Vlijt Antwerpen
(2) idem

Rosette Dillen.

VERLOREN MAANDAG

=====

De maandag na Driekoningen, Verloren Maandag, is een veel gevierde teerdag in de Kempen. Van oudsher werd de "pot" met bijdragen van de leden aangesproken in schuttersgilden en andere verenigingen.

Over de oorsprong en de naam van het gebruik bestaat geen zekerheid, maar hier en daar vindt men wel een aannemelijke verklaring.

Soms verwijst men naar het evangelie van de verloren Jezus, dat op zondag na Driekoningen gelezen werd. Waarschijnlijker lijkt echter de verklaring die steunt op de oude streekgebruiken.

Vroeger werd op de eerste maandag na Driekoningen aan de Lakenhalle van de stad Antwerpen, het "Boek der Gilden" gelezen. Dit gebeurde in tegenwoordigheid van de magistraten.

de gezellen konden dan kennis nemen van de plichten van hun meesters en van de rechten van de werknemers.

Dit ritueel vond 's morgens plaats en alle gezellen trokken er dan naartoe. Omdat de winterse namiddagen zo kort waren, begon men niet meer met het werk. Het gewone werkvolk sleet de namiddag en de avond dan maar in de herbergen. Vandaar dat die maandag als verloren werd beschouwd.

Te Antwerpen en langs de Schelde onthaalden de werklieden hun vrienden met worstenbrood, borrels en peperkoek.

Dat gebruik breidde zich ook uit naar de rest van Vlaanderen. Oorspronkelijk toen de varkens noch mochten "aanvetten", was het Kempisch worstenbrood een delicatessen. Vette hesp werd in brooddeeg ingepakt en in de stenen broodoven gezet. Het deeg diende overigens niet om op te eten, maar om het overtollige smoorvet op te zuigen, het deeg werd aan de hond gegeven.

't Was ook de gewoonte bij de kinderen dat de schoolmeester moest trakteren zoals men het deed op St.-Thomas (21 december).

Een andere naam die we nogal eens tegenkomen voor deze teerdag is Gezwoeren maandag. Dat slaat dan op het gebruik dat op deze dag de lagere ambtenaren hun eed moesten afleggen.

In Limburg werkten de boeren op deze dag ook niet, ze zegden: "'t is toch al verloren wat wij heden verrichten, 't en gedijt niet."

In Limburg en aan de grens, noemt men deze dag ook Koppelmaandag.

Vrouwen die hun man in het bed konden dragen, al dan niet na een duchtige "koppelpartij", kregen een geschenk van hun man.

Uit: "Volkskundige kalender voor het Vlaamsche Land" van G. Celis. Uitg. Gent: Stichting Mens en Cultuur 1990.

Een eigen woning, een vaste woonplaats.

=====

Nonkel Fons, uit de Zielestraat, was gekomen met een grote platte wagen, daar werd onze ganse inboedel opgeladen. Kasten en bedden, stoelen en tafels, toog en buffet, potten en pannen, alles moest mee. Tante Fieke, die goede engel in nood was er weer om ons te helpen verhuizen. Onze vier geiten moesten ook mede. Zo kreeg ik ook een koord met een geit aan, en in processie achter die wagen stouwden wij naar Pouiël. 'k Zie ons nu nog door Lille komen!

De wagen met meubels en huisraad werd gelost, maar die wagen was van ons. Zo stond ik op die wagen en de nieuwsgierige Pouiëlse jeugd naar mij omhoog te zien. Ze hebben mij later verteld dat ik van uit de hoogte op hen "neerzag" en naar beneden speekte. "Daaraan konde ze goed zien dat ik van Lille was", zegde ze.

Mijn eerste stappen op Pouiëlse bodem waren heel onzeker. In het begin kon ik mij moeilijk oriënteren. De huizen waren hier zo klein en stonden zo dicht naast elkaar, dat ik in 't begin bij vergissing een keer bij onze gebuur, Moeiër Daems aanlandde. Ons Marie vertelde later, dat haar dat ook was overkomen. Moeder was met die verhuis ook niet zo gelukkig. Ze was méér gewoon. Zo klein van gebouw en levenstuintje en een klein achtertuintje. Maar een mens moet van de nood een deugd maken en de omstandigheden als gevolg van de langdurende oorlog waren zo dat er geen andere keus was.

De dag na de verhuis, deed ik mijn introductie in de school te Poederlee. Zo dicht bij kerk en school was wel een grote verbetering. M'n kozijn Sooike van Nonkel Fons, uit de Zielestraat, kwam mij afhalen en leidde mijn eerste onzekere stappen. Aanstonds had die "nieuwe" een hele krans toeschouwers rond zich en moest al gauw een exaam passeren. Jef Geentjens, 'n kleine struize "wittekop" werd vastgegrepen door enige grote slungels, waaronder Gust Vermeulen, Gust van de gerre, Louis Beuis en andere. Waarom Jef Genkes het slachtoffer was heb ik later wel begrepen. Hij deed zich dikwijls op zo een onhandige manier opmerken en was ook soms het mikpunt van meester Sels die dan zegde: "Jongen als ge zo blijft, zult ge later nog dikwijls slaag krijgen". Jef werd vastgehouden en ik moest Jef "afstampen". Maar zo onnozel was de nieuwe kleine van Lille wel niet. Van dat afstampen kwam niets in huis. Een tweede proef heb ik niet moeten afleggen en ik werd aanvaard als "Pouiëleer".

Zo belande ik bij meester Antonis in de klas, op de kleine kant, bij de beginners. Daar moest ik als nieuwkomer een test doormaken. Eerst lezen in een leesboek, daarna rekenoefeningen aan de telraam en werd links in de klas, bij de meestbegaafde geplaatst. Zo steeg ik spoedig in aanzien bij

de andere klasgenoten. Na de grote vakantie, het begin van het nieuwe schooljaar, ik was pas 8 jaar, mocht Jos Sels en ik kiezen of wel nog een jaar bij meester Antonis blijven zitten of naar de school der groten overgaan bij meester Sels, de vader van Jos.

Poederlee telde die tijd ruim 900 inwoners. De gemeentelijke jongensschool bestond uit twee delen, en was enkel afgescheiden door een houten schutting. Als de kinderen samen aan 't lezen of aan 't zingen waren, kont ge het duidelijk in de andere afdeling horen en verstaan, wat soms erg storend was. Dat heeft zo geduurd tot het jaar 1924. Toen is de school herbouwt en vergroot en werden de 2 klassen gescheiden door een muur en afzonderlijke ingang. Gedurende de tijd van die herbouwingswerken, diende de grote ontvangstzaal van het gemeentehuis als klaslokaal. In de voormiddag van 8 tot 12 uur was het de beurt aan de klas van meester Sels, in de namiddag van 1 tot 5 uur die van meester Antonis, maar dan om de week afwisselend van tijd. Als gevolg van die doorlopende bezetting in die kleine ruimte en de moeilijke verluchting was de sfeer in de klas gedurende die periode alles behalve verkwikkelijk. Schriftelijk werk word gemaakt op een lei (schalie) met een griffel, papier, pen en inkt werd uitsluitend gebruikt voor schoonschrift of om liedjes en gedichten in te schrijven. De lei werd afgeveegd met de hand of de mouw van de jas en vochtig gemaakt met speeksel. Daar is verbetering in gekomen toen dat elke leerling in 't bezit moest zijn van een doosje met een vochtig sponske.

Meester Sels was de hoofdonderwijzer en zijn klas was ook ingedeeld in twee afdelingen. De "middelste" en de "hoogste" klas. Het jaar voor ons, dus de jongens geboren in 1910, waren met 7, en maar 2 van die 7 hebben twee jaar op de hoogste klas gezeten. De 5 andere zijn op hun 14 jaar gelijk toen de schoolplicht was, thuis gebleven en hebben geen hoogste klas bereikt. Voor Jos Sels en ook voor mij was die vroege overgang naar de middelste klas het 1ste jaar wel een zware dobber. Bijzonder het vak rekenkunde met breuken lag zwaar op mijn maag. Later werd wiskunde of rekenen mijn lievelingsvak. Moedertaal met nominatief, accusatief, genitief, datief achter een voorzetsel waren en bleven voor mij latijn.

Stilaan kreeg ik de methode en leerstof van meester Sels onder de knie en werd het lezen een genot. Meester Sels was een flinke leerkracht en pedagoog. Zo hebben Jos en ik 2 jaar doorgebracht in de middeklas en 4 jaar op de grote kant of hoogste klas.

Het vierde jaar in de hoogste klas kregen wij en nog een paar andere leerlingen lessen van moedertaal en wiskunde 4de graad, niet verplicht in het lager onderwijs. De leerstof of het leerprogramma was die tijd nog zeer beperkt en de activiteit van de leerkracht speelde een zeer grote rol. Daar Poederlee

bijna uitsluitend een boerengemeente was, had meester Sels zich wel uitzonderlijk ingesteld voor het landbouwwak. Hij was ook een tijd bestuurder van de samenwerkende melkerij van Pouiël en plaatselijke zaakvoerder van de Belgische Boerenbond. Door de omgang met de boeren kende hij de noden en de problemen van de boerenstand en genoot ook hun vertrouwen. Voor hem waren daar zeker inkomsten en voordelen aan verbonden. Zeker is dat meester Sels ook gans belangeloos met zijn bijzondere kennis van het landbouwbeleid zeer veel heeft bijgedragen tot meer welvaart en de verheffing van de boerenbevolking in onze gemeente.

Het voorlaatste jaar van onze schoolplicht hadden de leerlingen van de hoogste klas op voorstel van de meester kleine hofkes aangelegd die bewerkt en onderhouden werden voor de klas begon en onder de speeltijd. Daarin stonden allerhande planten en bloemen van beperkte omvang. Ieder had zijn eigen hofke langs de kant van de omwalling, soms gedeeld met een kameraad. Zo aangelegd dat er speelruimte vrij bleef.

Wat de meester maar oogluikend toezag dat voor de bemesting soms "krachtwater" gebruikt werd uit een WC die moeilijk doorliep. Maar er was water op de koer om de planten te gieten en de handen te reinigen. Met de verbouwingen aan de school zijn ook die hofkens verdwenen.

Door het feit dat we 4 jaar in dezelfde klas, dus dezelfde leerstof moesten verwerken waren we zo bedreven geworden dat we op korte tijd ons werk af hadden en dan mochten wij boekjes lezen uit de kinderbibliotheek of naar keuze tot de voorbeschikte tijd om was. Zo heb ik een paar mooi ingebonden boeken ter inzage genomen over het leven van de heiligen. Er was zo een ganse reeks ter beschikking. Maar ik vond die lectuur zo eenzijdig en het waren bijna uitsluitend heiligen uit voorname en gegoede standen, precies of gewone simpele mensen konden niet heilig worden. Dat vond ik niet interessant, normaal of eerlijk.

Meester Sels was een persoon met gezag en ontzag.

Toch herinner ik mij nog zeer goed de last en de zorgen die hij moest verwerken met de Rossen Daems. Die heeft hij letterlijk en figuurlijk nooit tam gekregen.

Voor de zoveelste keer had de Rosse, weer een streek uitgehaald, en moest onder de speeltijd in de klas blijven. Wijl beide meesters als gewoonlijk weg en weer wandelden op de koer onder de speeltijd glipte de Rosse achter hun rug de school uit en weg door de poort de straat op. De kinderen op de koer die dat zagen riepen "meester!! meester!! de Rosse is gaan lopen". Onmiddellijk stuurde meester Sels enige van de "groten" den Rosse achterna. Dat was voor die knapen een erezaak en gaarne gedaan natuurlijk. Met een paar liepen ze langs de steenweg en rond de kerk. De anderen langs de melkerij, langs Van Hemel. Daar zat de Rosse in de klem en

hadden ze hem te pakken. Het werd een worstelpartij buiten regel, een pak is pak.

Na wat tijd kwamen de "jagers" terug maar het "wild" was ontsnapt. De ene had hier een schram, de andere daar een krap, daarbij zijn klak, zijn klonen en zijn kousen, maar geen Rosse. 's Anderendaags moest de Rosse toch weer in de school verschijnen. Meester Sels heeft hem toen niet ontzien. 'k Zou niet graag in de Rosse zijn plaats geweest zijn. Een ander maal kreeg de Rosse het aan de stok, op de speelplaats met Sus Vets. Sus 'n brave jongen die geen vlieg zou kwaad doen, was wel de grootste en ik denk ook de sterkste van de klas. Wat er juist gebeurd was weet ik niet. Maar opeens had de Sus de Rosse te pakken, met de ene hand zijn kraag en de andere hand zijn broek en stond zo gebogen de Rossen op de grond te stampen. De Rossen verdedigde zich zoveel hij kon, sloeg met armen en benen, maar kon door de grote van de Sus en zijn lange armen geen vat krijgen. Dat duurde tot meester Sels een einde maakte aan dat spektakel, maar er ook deugd aan beleefde, zegde "Gelie met twee in de klas". Hij zette het water bij het vuur, maar gezien de kracht van de Sus, maakte hij zich geen zorgen. Of wij gesupportert hebben?

Toen het school was in het lokaal van het gemeentehuis, stond de Rosse, als de klas uit was op 'n keer met een knuppel gereed achter de wal om er ene 'n trek te geven. Was het toeval of de juiste maar 't was zijn neef Sooi Segers uit de Heide die eerst passeerde. De Rosse sloeg toe, maar zijn kozijn 'n kop groter als de Rosse grabbelde hem vast en Meester!!... Meester!!... onmiddellijk grabbelde de meester de Rosse gelijk Sus Vets het deed, met zijn zolder en zijn kraag, de trappen van het gemeentehuis op en duwde de Rosse door de gang dat hij vooruitvloog en als een bus met zijn kop de dubbele deur openstiet een op handen en voeten de klas inschoot. Voor de rest was het een onderonske tussen de meester en de Rosse.

Die namiddag stond de Witte Daems, de vader van de Rosse, voor de zoveelste maal bij meester Sels met grote bedrijgingen en lieve woordjes. Die vaderlijke bescherming, was de sterkte van de Rosse en een ondankbare taak voor de meester.

Meester Sels hield ook van liedjes aanleren en gedichten voordragen. Toneel leiden was zijn hobby. De meeste van zijn liedjeskeuze hadden een uitgesproken Vlaams karakter, met liefde voor onze taal en ons volk. Mijn Vlaanderen heb ik hartelijk lief - Vlaanderen (van Feremans) - Omdat ik Vlaming ben - O kruise de Vlaming - Klokke Roeland - Karekiet - Mijn Kempenland (In mijn jeugd kende ik geen weelde) - Het hutje bij de zee. En waar 't mogelijk was leerde hij ze aan in 2 stemmen. In onze klas zaten jongens met een behoorlijke stem. Meester Sels heeft op school geweest in Peruwels (Henegouwen) om zoals het voor die tijd noodzakelijk scheen zich beter te

bekwamen in de franse taal. Waarschijnlijk heeft die ervaring zijn Vlaams bewustzijn wakker geschud. M'n kozijn, pater Van Loco heeft me ooit gezegd: "Mijn opleiding in de vreemde, Tunis en Algerië heeft van mij een echte strijdende Vlaming gemaakt."

Zo was de meester ook begaan met het aanleren van gedichten waarbij hij bijzonder aandacht bestede aan de uitspraak, maar ook aan de uitdrukking en gebaren.

Met de gewestelijke conferentie van de onderwijzers te Poederlee heb ik volgend gedicht moeten voordragen voor die heren, gevolgd door een flinke ovatie en een proficiat van de meester:

Mijn spaarboekje

Hier heb ik een boekje van het grootste gewicht,
hoewel het u toeschijnt zo klein en zo licht,
het is toch een hele hoop franken wel waard,
want heb er al gans een schat op gespaard,
en franksken na franksken zo groeit het maar aan,
welhaast zal mijn boekje gans vol er van staan,
dan krijg ik een ander en gratis voor niet,
is dat niet plezierig wanneer men zulks ziet.
En is 't dat de nood aan ons deurke eens belt,
dan loop ik al gouw met mijn boekje om geld,
dan help ik mijn ouders of wie het ook zij,
en weg is de nood wat ben ik toch blij.
En word ik eens groter zo groot als een man,
dan zal ik eens nazien waarover ik kan,
dan koop ik een huisje en woon er gerust,
als 'k daar ga op denken, dan dans ik van lust.

Het navolgende liedje getuigd van zijn overtuiging.

De Vlaamse jongen

Ja ik ben een Vlaamse jongen,
met een Vlaams gemoed.
En mij bruist in hart en longen,
vrij het Vlaamse bloed.

Refrein:

'k Zing met vrij en Vlaamse monden,
In mijne moederspraak.
Op de vrije Vlaamse gronden,
die ik nooit verzaak.

Als ik hoor mijn taal verfoeien,
Word mij warm het bloed.
En mijn hart begint te gloeien,

als ik zwijgen moet.

'k Dank de hemel duizend werven,
voor mijn Vlaams gemoed.
En ik zal als Vlaming sterven,
waar 'k ook sterven moet.

Aan meester Sels heb ik veel te danken als onderwijzer en opvoeder gedurende mijn jonge jaren, mijn schooltijd. In mijn verder leven is hij voor mij een echte vriend geworden en gebleven ondanks de wisselvalligheden van het leven en het verschil in jaren.

Ik herinner mij nog zeer duidelijk of het is onlangs gebeurd. 't Was met een hoogdag in de kerk. Het was gebruikelijk dat hoogmis en lof door het koor meerstemmig werden verzorgd, geleid door meester Sels. Bij het einde van de mis, zegde de

meester: "Het gaat me niet te best. Als ik er niet ben, zult gij me wel vervangen." Dat kwam over als een testament.

't Was voor hem de laatste maal.

Op zijn ziekbed, voor hij ontviel, heb ik hem speciaal mijn dank betuigd voor alles wat hij in mijn leven heeft geweest en betekend. Wat hij erg heeft op prijs gesteld.

Het was een alzijdig mens, een onvermoeibare werker, een man van groot geloof, die hield van al wat edel, schoon en goed was. Een stichtend voorbeeld voor zijn medemensen.

Karel Van Peer

KRAWAATJES

+++++

Wij hebben al de "Krawaatjes", milacblad of soldatenblad van het krawaatje-bestuur voor ons archief gekregen.

De reeks is compleet tot 1 januari 1958. Spijtig genoeg ontbreken de eerste zeven jaar en dat is van 1951 tot en met 1957.

Wie heeft ze nog op zolder steken of delen er van???

Laat eens een seintje, zodat we ze kunnen kopiëren om dit uitzonderlijk document te kunnen volledig maken.

Al deze krawaatjes zullen dan ingebonden worden en ons archief verrijken.

Je zoudt de Heemkundige Kring van Lille veel plezier mee doen.

We hopen op succes!!

Contactpersoon: Jos Willems, Heiend 7, Lille. Tel: 014/880266.

meester: "Het gaat me niet te best. Als ik er niet ben, zult gij me wel vervangen." Dat kwam over als een testament.

't Was voor hem de laatste maal.

Op zijn ziekbed, voor hij ontviel, heb ik hem speciaal mijn dank betuigd voor alles wat hij in mijn leven heeft geweest en betekend. Wat hij erg heeft op prijs gesteld.

Het was een alzijdig mens, een onvermoeibare werker, een man van groot geloof, die hield van al wat edel, schoon en goed was. Een stichtend voorbeeld voor zijn medemensen.

Karel Van Peer

KRAWAATJES

+++++

Wij hebben al de "Krawaatjes", milacblad of soldatenblad van het krawaatje-bestuur voor ons archief gekregen.

De reeks is compleet tot 1 januari 1958. Spijtig genoeg ontbreken de eerste zeven jaar en dat is van 1951 tot en met 1957.

Wie heeft ze nog op zolder steken of delen er van???

Laat eens een seintje, zodat we ze kunnen kopiëren om dit uitzonderlijk document te kunnen volledig maken.

Al deze krawaatjes zullen dan ingebonden worden en ons archief verrijken.

Je zoudt de Heemkundige Kring van Lille veel plezier mee doen. We hopen op succes!!

Contactpersoon: Jos Willems, Heiend 7

JAARBOEK 1995

+++++

Het jaarboek '95 is klaar en telt 176 pagina's!

Het kan afgehaald worden op:

- zaterdag 17 februari 1996 van 16.00 tot 19.00 uur
- zondag 18 februari 1996 van 10.00 tot 18.00 uur.

En dit in de gemeentelijke jongensschool, Rechtestraat 69 te Lille.

Er is ook die dagen een tentoonstelling op touw gezet van allerlei oude reclameborden in emaille. Een enige verzameling van Jan Verachtert, zoon onze jaarboek-drukker.

Eveneens is er een expo van vele en oude foto's uit de Lilse KAJ en VKAJ.

Mis deze unieke en veel inhoudende tentoonstelling niet.

Wij verwachten al onze leden. De inkom is gratis!

Opgelet! In de Info-Lille zijn de openingsuren foutief opgenomen.

ALGEMENE VERGADERING

+++++

De algemene vergadering zal doorgaan op vrijdag 22 maart 1996 in de cafetaria van de Lindelo te Lille. De aanvang is 20.00 uur stipt.

Jules Van Olmen, ondervoorzitter van onze kring, zal er eveneens een lezing houden over stamboomonderzoek. De moeite waard! Wij verwachten onze leden hierop, zeker diegene die al aan stamboomonderzoek wilde beginnen, maar nog niet wisten hoe juist te starten!

Inkom is gratis.